

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Directorivm Inqvisitorvm F. Nicolai Eymerici Ordinis Prædicatorum

Nicolaus <Eymericus>

Venetiis, 1607

Quaestio 120. An haeredes receptatorum defensorum, &c. haereticorum
cogi possint ad exequendam p[o]enitentiam receptatoribus impositam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13589

ne non obfcure in dicto cap. vlt. ita videtur sentire Hostienfis Philippus tamen, vt refert Ioanes And. idem esse dicit, quamuis occultum fit crimen, dummodo probari possit, quod dictum Ioannes And. ibidem verum esse interpretatur, si ad probationes sit processum, quia tunc probatio facit delictum esse manifestum, cap. cum olim extra de verbor. signis. Panormitanus eodem loco ait, a die quidem commissi delicti dissoluta esse hęc omnia obligationum debita: hanc autem ad solutionem a debito, vel bonorum publicationem aut confiscationem allegari non posse, nisi manifesta causa probetur, quod ego intelligo per sententiam. Syluester in summa verbo, heresis. l. q. 8. vers. vnde dicitur, quod eorum pascalli dicit, non esse necessariam sententiam, sed sufficere manifestatione facti: immo profecto nec ipsam probationem in actu esse necessariam, sed sufficere possibilitatem certam probandi.

Equidem hoc verissimū est, hęc omnia obsequia & obligationum debita cessare, quam primum commissum est heresis crimen quamuis sit occultū. Et ratio est, quia cum bona hereticorum ipso iure sint confiscata a die commissi criminis, & cum secundū leges de heret. lib. 6. vbi id notant glossa & doctores, corpore quod quis incidit in heresim, & perdit omnia bona, & per consequens omnes obligationes & iura quę sibi debebantur, dissoluantur, cum appellatione bonorum obligationes, actiones, & iura continentur, l. bonorum. ff. de verbor. signis & not. in c. reuocum. extra de testam. quod ipsum aperissime etiam indicat verbum illud, absolutos, positum in dicto l. vlt. de heret. quod significat sententiam a iure latam, non duram a iudice ferendam.

Obligaciones vero huiusmodi fidelitates, & debita per heresim semel amissa non recuperant heretici, quamuis reconciliantur, & recipiantur ad Ecclesia gremium, vt refert Hostienfis, Panormitanus & alij adnotarunt in dicto c. vlt. de heret. quia obligatio extincta non renouiscit, c. quęrit. de consuetud. dist. 4. cap. quam periculosum. 7. q. 1. cum similibus. Recuperabunt autem tunc cum illis reuertentibus condonata & quasi restituta fuerint ab eo, qui potestatem habet.

QVINTA AB S T I O CXX.

An heredes receptatorum, defensorum, &c. hereticorum, cogi possint ad exequendam penitentiam receptatoribus impositam.

S Y M M A R I V M.

- 1 Crimen suspicionem de heresi inducens per mortem extinguitur.
2 Heredes cogendi non sunt ad perficiendam penitentiam personalem iniunctam suspecto, sed non peractam.

A 3 Sed possunt cogi ad penitentiam viuenti iniunctam de bonis ipsius exequendam.
4 Confiscatio bonorum heretici fieri potest post eius mortem.

Entesima vicesima questio est: Vtrum Inquisitor possit cogere receptatorum, defensorum, & fautorum hereticorum heredes, post predictorum mortem, qui se sub obligatione bonorum suorum eidem Inquisitoribus astrinxerant, ad penitentiam ab eis recipiendam & complendam, quatenus illam ipsi heredes penitentiam exequantur?

R 1 Respondemus, q. talibus antequam moriantur, uel est per Inquisitores penitentia iniuncta, vel non. Si non, non est heredibus iniungenda, quia crimen est morte extinctum.
2 Si autem est iniuncta, sed non peracta, & est penitentia concere eius personam, utpote orationes, ieiunia, uel peregrinationes, non sunt heredes cogendi ad penitentiam supra dictam.
3 Si autem penitentia non est personalis, sed aliam proficiens ad salutem, in bonis temporalibus exequenda, utpote, hospitale construere, uel similia: tunc ad talem exequendam heredes per Inquisitores merito sunt cogendi. hęc patent in c. Accusatus. §. si uero. de heret. lib. 6. ubi sic dicitur: Si uero pro ijs, quę in heresi receptando, vel defendendo hereticos, seu eis fauendo, non tamen existens hereticus, quis commiserit, sub obligatione bonorum suorum Inquisitoribus se astrinxit ad recipiendam ab eis penitentiam, & complendam: & ea licet iniuncta, non tamen peracta decessit, si per huiusmodi penitentiam onus impositum fuerit proficiens ad salutem, in bonis eius temporalibus exequendum, uel complementum ipsius, per Inquisitores cogi debent heredes uel alij, ad quos cum suo onere bona huiusmodi deuenerunt. Porro si propter huiusmodi hereticorum receptationem, defensionem, seu fauorem, quis ad faciendam penitentiam, quam Inquisitores ipsi iniungere uellent, bona sua obligauerit eidem; & antequam ei penitentia iniungeretur, decesserit: eius heredibus non est satisfactio pro extincto iam crimine iniungenda.

C In eo uero casu, quo heredes ad successiōnem non debent ob heresim sui auctoris admitti; non obstante, quod auctore ipso uiuente, hoc non fuerit (interueniente ipsius morte) per sententiam declaratum, ad confiscationem bonorum post mortem eiusdem, nihilominus procedatur.
E Eadem uerba habentur in litteris Apostolicis Urbani iij. & Alexandri iij. Consultus. §. sunt & alij.

Relat. supra pag. 105.

Relat. supra pag. 105.

Confiscatio bonorum heretici post eius mortem fieri potest.

Relat. supra pag. 133.

COMMENT. CLXIX.

M Vltæ assertiones colliguntur, quas uideas in sumario questionis & quantum ad primam attinet, quod uidelicet, hereticorum fautoribus

Heredibus suspectorum morientium nihil iniungendum.

bus, & similibus morientibus ante iniunctam penitentiam, nihil sit iniungendum aut sibi aut suis heredibus, quia crimen morte extinctum est, videnda sunt qua tradidimus supra in hac 3. parte, super question. 43. §. alterum caput. & seq. nam cum suspensiones quantumvis vehementes in hoc crimine morte delinquentium suspectorum extinguantur, non debent condemnari post mortem ad villas penas, etiam pecuniarias.

Quod si lite pendente suspecti illi mortui sint, adhuc non debet imponi eorum heredibus pena pecuniaria ob solam suspicionem: quod satis colligitur ex textu in cap. accusatus. §. si vero. facit textus in l. vlt. c. ad legem Iuliam maiest. tradunt Geminianus & Francus in dicto cap. accusatus. §. porro. de heretic. lib. 6. & Ancharanus in cap. filij. notab. 2. de heret. lib. 9. & Simancas de catho. insti. tit. 18. num. 13.

Penitentia iniuncta personae cum penitentia extinguitur.

De secunda assertionem, quam ponit Emericus ubi. 1. ibi: si autem est iniuncta, nulla est dubitatio: nam si penitentia iniuncta a sola persona, cui imposita fuit absolui poterat, ea moriente, penitentia cessat. eundem hanc conclusionem tradunt Zanobius tract. de heretic. cap. 28. & Repertorium Inquisit. verbo, filij. §. nunc subsequenter. tales ergo penitentiae non traesunt ad filios vel heredes defunctorum: in eis enim imponendis non solum habita est ratio salutis anime, sed etiam afflictionis corporis: & propterea cum personam sequantur, cum persona quoque extinguuntur, & finiuntur.

Penitentia in bonis exequenda haec obitus defuncti imponatur.

Tertiam assertionem, videlicet, quod cum penitentia non est personalis, sed in bonis exequenda; tunc ad eam implendam compelli possunt heredes defuncti, pulchre explicat idem Zanobius tract. de heret. cap. 28. num. 6. & Repertorium Inquisit. verbo, filij. §. nunc subsequenter. & verbo, obligatio. §. quid si quis. idem cauit luculenter Concilium Sierren. cap. 10. in hac verba: Et idem faciatis de illis, qui decesserunt accepta penitentia, nec impleta si esse in mora ceperint: vel pro illa complenda obligauerint, ut supra tetigimus, bona sua. haec ibi.

Bona obligata ad quemlibet successorum traesunt cum illo onere.

Hoc amplius obseruandum est, quod cum alicui suspecta de haeresi iniuncta sunt haec opera pietatis in bonis adimplenda, vt fabricare Ecclesiam vel hospitalia, restituere vsuras & similia; isque bona sua pro hac penitentia adimplenda obligauit, post mortem eius ad quemcumque successorem, etiam particularem, ea bona deuoluuntur, ad eum semper peruenient cum illo onere. ita colligitur ex dicto cap. accusatus. §. si vero. facit glos. in l. rescriptum. ff. de pactis. & in l. aufertur. §. fiscus. ff. de iure fisci. & vtrouique Bartolus, traditque Repertorium Inquisit. praefatis locis, quod est in hac causa non leuiter aduertendum.

Quae ad postremam assertionem spectant de procedendo contra hereticos etiam post mortem in hoc crimine, quoad effectum confiscandi bona, copiose tradidimus supra in hac 3. parte, super dicta questione. 43.

An filij vel heredes illorum, qui morti proximi consolari ab haereticis petierunt, sint admittendi ad eorum excusationem.

Entesima uicesima prima questio est: Vtrum Inquisitor filios & heredes illorum, qui dum in egritudinis lecto decumbent, petierunt ab haereticis per eorum manus impositionem consolari, & sic fuerunt mortui, possit admittere ab probandum, quod ipsi defuncti tunc non erant sani capitis, uel quod amiserant iam loquelam?

Respondemus quod non, si dum uiuebant fuerant de haeresi diffamati, uel suspecti habitis aut legitime constitutis, quod sanae mentis existentes, petierint ab haereticis consolari: alias potest eos admittere: non tamen per uxores, filios, & familiares illorum, ut patet in c. Filij. de haeret. lib. 6. ubi dicitur sic

Filij uel heredes illorum, qui dum in egritudinis lecto decumberent, petierunt haereticos consolacuros, ut ab eis per manus impositionem consolationem reciperent, secundum pessimam consuetudinem eorundem, sicque uiam fuerint uniuersae carnis ingressi: ad probandum ipsi defuncti consolationem illam, immo uerius desolationem, non sanae mentis effecti susceperint, uel post perditam iam loquelam (cum tamen moris sit, ut dicitur apud eos, quod nullam taliter consolentur, qui non sit sanae mentis, & memoriam habeat ordinatam) admitti non debent: si dum uiuebant, diffamati erant de haeresi, uel suspecti: aut legitime constituti, quod sanae mentis existentes, huiusmodi haereticos petierunt. Alioqui admitti poterunt praedicti filij uel heredes ab probandum praemissa. Non tamen per uxores, filios, familiares, uel de suis aliquos: sed per testes alios fide dignos, & specialiter fidei relatores.

COMPLEMENT. CLXXI.

EX hac questione duas potissimum conclusiones colliguntur.

Prima est: Haeredes illorum, qui cum moriuntur haereticalia delinunt vel faciunt, quale est petere consolationem haereticorum, admitti debent ad excusandos defunctos in hoc tribunali, dummodo defuncti dum uiuerent, non essent de haeresi diffamati, uel suspecti, aut dum essent sanae mentis, non petierint haereticorum consolationem. Nam si in vita diffamatio aut suspicio de haeresi praecessisset, aut cum sanae mentis essent, haereticorum consolationem petiissent; tunc nullo modo admittendi sunt heredes excusationes, sed defuncti uel haeretici poterunt condemnari.